

Uluslararası komünist ve işçi hareketinde bugüne dek Marksizm'den, giderek Marksizm-Leninizm'den hiçbir kopma ya da sapma, sözcüğün saf anlamıyla, bunların açıkça reddi biçiminde ortaya çıkmamıştır. Her defasında, "içinde bulunulan yeni koşullar", "işçi sınıfının, emekçi kitlelerin önündeki yeni görevler", "yeni güçler oranı", "yığınların toplumsal psikolojisi" gibi gerekçeler, sınıf savaşımının önemli, sonucu belirleyici uğraklarında ortaya atılarak, işçi sınıfının bilimi gözden geçirilmeye girilmiştir. İşçi sınıfının politik mücadele tarihi buna tanıklık etmektedir. Her defasında yine sorun dönüp dolayıp sınıf savaşımında işçi sınıfının tarihsel misyonuna, bu misyonu yerine getirmesinin strateji ve taktiğine bağlanmıştır.

Bugün ülkemizde "Yeni Açılım" çerçevesinde ortaya konan yeni programda, yola aynı biçimde çıkmaktadır. Günümüz koşullarında işçi sınıfının politik strateji ve taktiği yeniden ve gözden geçirilerek ifade edilmektedir. Bu yapılırken, "strateji" ve "taktik" kavramları da tartışma gündemine sokulmakta ve bu bilinçli tartışma boyunca işçi sınıfının politik stratejisi ortadan kaldırılmaktadır.

İşçi Sınıfının Tarihsel Misyonu Üzerine

"Yeni Açılım"ın Mayıs ve Haziran aylarında yayımlanan iki sayısı, TBKP'nin platformunu çarpıcı, açık ve cesur bir biçimde ortaya koydu. Aslında bu görüşler, yaklaşık bir yıl önce, tartışma gündemine getirilen, 15.8.1987 tarihli TKP MK Sekreterliği'nce yayımlanan "Türkiye Birleşik Komünist Partisi Program Tasarısının Yeni Yaklaşımları" başlıklı merkezi yazıda çok daha kapalı ve utangaç bir biçimde dile getirilmişti.

"Yeni Yaklaşımlar" yazısında işçi sınıfının tarihsel misyonunun değiştirildiği açıkça ifade edilmemekle birlikte, aynen şöyle dile getirilmiştir: "Program, işçi sınıfının tarihsel görevini günümüzde önemli artan yeni yönleriyle temel almaktadır. İşçi sınıfı emeğin sömürüsüne, ulusal çelişkelere, genel olarak kapitalizme son vermeye, sınıfları ve sınıf mücadelesini ortadan kaldırmaya ve sosyal barışı sağlamaya, sosyalizmi-komünizmi kurmaya yetenekli tek sınıftır. İşçi sınıfı kendi kurtuluşunu Marks ve Engels'in "Komünist Partisi'nin Manifestosu"nda belirttikleri gibi ancak tüm insanlığı kurtararak gerçekleştirebilir. Günümüzde bu görev, insanlığı nükleer bir savaşta yok olmak tehlikesinden kurtarmayı da içermektedir. Nükleer bir savaş toplumsal

gelişmenin de sonu olacaktır. Bu konuya ilişkin olarak Lenin, "partimizin program taslağı üzerine" adlı yazısında, "Marksizmin temel fikirleri açısından toplumsal gelişmenin çıkarları proletaryanın çıkarlarından daha yüksektir" diyor. (Lenin, Toplu Yapıtlar, (İng.) c.4, s.236) Günümüzde giderek insan yaşamının yolunu hazırlayan ekolojik bir felaketin önlenmesi, öteki genel insanlık sorunlarının çözülmesi de bu görevin kapsamına girmektedir."

Görüldüğü gibi burada, araya Marks, Engels ve Lenin alıntılarını sıkıştırılarak 19'cu sınıfının tarihsel görevinin önemi artan yeni yönleri sıralanmaktadır. "Yeni Açılım"ın yayınlanan sayılarında ise, bu konudaki utangaçlık bir yana bırakılarak, tarihsel misyonun deAİSTİAİ ve günümüzde bu görevin kapitalizmin devrimci yoldan sosyalizme dönüştürülmesi ve insanlığın nükleer bir savaşa yok olma tehlikesinden kurtarılması olduğu belirtilmektedir. Buradan hareketle de görevin birinci ayağı ikinci ayağı tabii kılınmaktadır. Daha açık bir deyişle önce insanlık nükleer bir savaş tehlikesinden kurtarılmalıdır, çünkü nükleer bir savaşta ne sosyalizm, ne de kapitalizm, insanlık diye bir şey kalmayacaktır. Hepimizin içinde bulunduğu geminin batması olacaktır bir savaş. Global adı verilen ekolojik sorunlar, açlık tehlikesi de bu nükleer savaş tehlikesi gibi 19'cu sınıfının tarihsel misyonuna eklenmekte ve bu sorunların özünün bugün sınıfsal olmayıp tüm insanlıkla ilgili olduğu vurgulanmaktadır. Böylece dolaylı yoldan da olsa, 19'cu sınıfının tarihsel misyonu sınıfsallıktan "kurtarılmaktadır". Tarihin tekerliği artık sınıf mücadelesince çevrilmemekte, insanlığın akılcı ve gerçekçi öğeleri ile akıldışı ve maceracı öğeleri arasındaki mücadeleye tarafından çevrilmektedir. Bu söylediklerimizin mantık zorlaması olduğu kimilerince ileri sürülebilirse de, bugünkü "Yeni Açılım"ın temel mantığı sınıf bakiş açısından budur. Ve bu en çarpıcı bir biçimde, tartışma gündemine getirilen "yeni politik stratejik yönelim"de ifadesini bulmaktadır. Yeni politik stratejik yönelimin irdeelenmesine geçmeden önce yukarıda işaret ettiğimiz sınıfsal bakış açısının reddi anlayışını, sözcülerinin kelimeleriyle de aktaralım ki, haksızlık etmediğimiz daha açık bir biçimde ortaya çıksın. "Yeni Açılım"ın Haziran sayısında yer alan Orhan Kerim imzalı "Yeni bir politik stratejinin kaynakları" adlı yazıda aynı şekilde denmektedir: "İnsan uygarlığını sert bunalımlarla ve çıkmazlarla karşı karşıya getiren global sorunların giderek keskinleşmesi eğilimi günümüz gerçekliğinin en belirleyici özğüsüdür. İnsanlığın nükleer bir dünya yanğına yol açarak, kendi soyuna kendi eliyle son verme tehlikesine deAİNDİK. Aynı zamanda insanın doğal çevresinin tahribata uğraması, doğanın dengesinin bozulması, doğal kaynakların tükenmesi de tüm insanlığa

ekolojik bir felaketle yok olmanın eziğine getiriyor: "Üçüncü Dünya"da insanların açlıktan kırılması, cehaletin pençesinde kıvrılması, gelişmekte olan ülkelerin ödenemeyecek miktarlara ulaşan dış borçları insanlığı tehdit eden diğer önemli sorunlardır. Genel insanlık sorunları adını verdiğimiz bu sorunların niteliği nedir? Ortaya çıkışları, ulusal ve uluslararası düzeyde aldıkları görünüş biçimleri bakımından sınıfsal yönler taşıyalar da, bu sorunlar özünde, yani günümüzde kazandıkları yeni nitelik bakımından, sınıfsal aşan, global olarak tanımlanan sorunlardır. Bu sorunlar, hangi sınıftan ve ulustan olursa olsun, hangi ülkede, hangi toplumsal sistemde yaşarsa yaşasın avrısız tüm insanlığı ilgilendirmekle kalmıyor, giderek keskinleşerek tüm insanlığı tehdit ediyor. Hepsinden önemlisi, bu sorunların ortadan kaldırılması, ancak karşıt toplumsal sistemlerin, karşıt sınıflara bağlı insanların ıbirliğiyle olanaklıdır. "(Altlarını Bizi Çızdık).

Görüldüğü gibi, "sınıfsal aşan" bu sorunları çözme göreviyle yüzyüze gelen proletarya, "çaresiz" sınıf karışıtıyla, burjuvaziyle insanlık adına içinde bulunduğu düzene bakkamsız ve bunu değiştirmeye mücadelesini bir yana koyarak "ıbirliği" yapacak sorundayız. Buradan hareketle de "Yeni Açılım"ın Mayıs sayısında belirtildiği gibi, diyalektik temel yasalarından biri olan ve Lenin'in politik yaşam bakımından, politika bakımından birinci yasa saydığı karışıtırlar birliği ve savaşımlı yasası çarpıtılar için bulunduğu "yeni koşullar"da sınıfsal ıbirliği görece değil mutlak uğrak olarak ele alınıyor.

Oysa Marksizm-Leninizm'e göre 19'cu sınıfının tarihsel misyonu kapitalizmi devrimci yoldan yıkıp yerine sosyalizmi kurmak ve giderek sınıfsal toplumu oluşturarak tüm sınıfları, bu arada bir sınıf olarak kendisini de ortadan kaldırmaktır. Bu tarihsel misyon çerçevesinde, bu misyonu yerine getirene dek 19'cu sınıfının karşıısına çok çeşitli başka sorunlar da çıkabilir. Bunlar tarihsel misyonun yerine getirilmesi mücadelesi boyunca dikkate alınıp çözümlenmesi gereken sorunlar yuAİğini oluşturur. Global sorunlar da sınıf savaşımında ortaya çıkan sınıfsal nitelikte ve çözümlü 19'cu sınıfının tarihsel misyonuyla bağlı sorunlardır. Daha açık bir deyişle, global denilen sorunların ortaya çıkması ve belli bir ağırlık kazanması, sınıf savaşımının yeni biçimlere ve alanlara yaygınlaşması, 19'cu sınıfının tarihsel misyonunun tüm bu sorunları da çözüme ulaştırmanın biricik yolu olduğunu vurgulu bir biçimde yeniden ve yeniden doğrulanmaktadır.

İşçi sınıfının tarihsel misyonu, düm olduğu gibi bugün de, kapitalis-

min devrimci yoldan yıkılması ve yerine sosyalizmin kurulmasıdır. Bu görevi yerine getirmekle işçi sınıfı ekonomik, sosyal, kültürel sorunların yanısıra global sorunların çözülmesini de sağlayacaktır.

Politik Strateji Ve Taktik Üzerine

İşçi sınıfının tarihsel misyonu neden önemlidir? Çünkü işçi sınıfının siyaset sahnesinde varoluşunun, mücadelesinin temel dayanağı bu misyondur. İşçi sınıfının politik mücadelesinin strateji ve taktiği de, bu misyonla bağlı olarak dile gelir. İşte "Yeni Açılım" anlayışı önce tarihsel misyonu "değiştirdikten" sonra gündeme strateji kavramını getirmiştir. "Yeni Yaklaşımlar"ın sahipleri ise büyük bir keşifle girişmişlerdir: Strateji ve onun "unsurları olan baş düşman, öncül ve yedek güçler, esas vuruş doğrultusu, bağlayıcı güçler, cephe vb. kavramların askerlik biliminden aktarılan kavramlar olması ve politik sınıf mücadelesinin karmaşık orteminde bu kavramların kullanılmasının mekanik anlayışlara yol açması nedeniyle sorunu olmadıkları bu kavramlar program tasarısında kullanılmamışlardır." Bu keşif "Yeni Açılım"ın Haziran sayısında terminolojik sorun düzeyinde dile getirilerek yeni bir biçimde tanımlanmıştır. "Yeni Açılım"da aynen şöyle denmektedir: "Politik stratejiyle ilgili sematik yaklaşımın bir kaynağı da terminoloji sorunudur. "Strateji" askersel bilim bir kavramdır. Askersel terminolojiden politik terminolojiye aktarılmasıdır. Ama anlam çerçevesinden çıkarmış, tümüyle farklı bir çerçevede kullanılması açısından olumsuzluklar getirmiş; sorunun politik niteliğinin anlaşılmasını çok-yönlü açılmasını, yeni yaklaşımların geliştirilmesini zorlaştırmıştır. Silahlı kuvvetler merkezi komutlarla sevk ve idare edilir. Oysa politik ve sosyal güçler için durum böyle değildir. Onları harekete geçiren etkenler farklılaşmış ve karmaşıklaşmış bir sistem oluşturur. Sınıfların mücadelesi olarak belirlediğimiz ve toplumsal ilerlemeyi sağlayan toplumsal dinamiklerin yasallıklarıyla, orduların mücadelesinin yasallıkları birbirinden çok farklıdır. Bütün bu nedenlerle, karmaşık süreçleri yanlış bir şekilde basitleştirmek ve sematize etmek düşüncesinden, terminoloji sorunu önem taşıyor. Eğer askersel çıkışı bir dizi terimi kullanmamış gerekirse, askersel düzeyden farklı olarak politik düzeyde ne alâmetek istediğimizi belirtmek kullanmak daha doğru olacaktır. Örneğin politik çerçevede "strateji" yerine, stratejik yaklaşım, stratejik yönelim gibi kavramları kullanmak, ya da askersel stratejiden farkını vurgulamak için politik strateji niteliğini yapmak kanımızca amaç daha uygundur. Yine askersel bir terim olduğu ve "strateji" ile yanyana kullanıldığı için "taktik" kavramı üzerinde de kısaca durulabilir. Bu kavramı da politik taktik olarak netleştirmek yararlı olacaktır. Politik strateji, politik sınıf

mücadelesinin uzunca bir dönemi, bütün bir aşama için geçerli olacak genel politikadır. Politik taktikler ise, stratejik yaklaşımın gereği olarak verili anda uygulanan mücadele biçim ve yöntemleridir, anlık politiklardır. Politik taktikler çok hızlı değişebilir. Ama politik strateji ancak bir aşama tamamlanırsa, ya da koşullar, politik güçler oranı önemli ölçüde değişirse değişir. Faşist diktatörlük altındaki politik strateji ile burjuva demokrasisi koşullarındaki politik strateji farklı olmalıdır; hatta kimi durumda sosyal demokratların hükümette olduğu bir dönemle yeni-tutucu bir hükümetin başta olduğu bir dönem arasında bile politik strateji değişebilir."

Sıkıcı olması pahasına yaklaşık bir yıl önce kaleme alınan "Yeni Yaklaşımlar" yasındaki politik strateji tanımını da aktarmak istiyoruz: "Politik strateji temel amaç olan sosyalizme daha yakınlaşabilmek için, işçi sınıfının mücadele koşullarında niteliksel bir değişiklik amaçlayan ve bütün bir aşama boyunca izlenen genel politik çizgidir."

Görüldüğü gibi, bir yıl sonra "Yeni Açılım"a gelindiğinde politik strateji tanımında "temel amaç olan sosyalizme daha yakınlaşabilmek" de çıkartılmıştır.

Nasıl tarihsel misyon sınıfsallıktan kopartılmışsa, politik strateji de tarihsel misyondan kopartılmıştır. Strateji-taktik vb. terimlerin askerlik biliminden aktarılmış olduğunu işçi sınıfının biliminin kurucuları dikkate alarak, bu kavramları sınıf mücadelesine işçi sınıfının tarihsel misyonu çerçevesinde, yani sosyalist devrim teorisiyle bağlı olarak aktarmışlardır. Saf anlamıyla politik strateji ya da taktik sorunu hiçbir zaman terminolojik bir sorun olarak ele alınmamıştır. Nitekim Lenin'in emperyalizm çağında, yeni tarihsel koşullara proletaryanın stratejisiyle taktiği arasındaki diyalektik ilişkiyi analizi, onun sosyalist devrim teorisine kopmaz bir biçimde bağlıdır. Bu analiz günümüzde de öneminden hiçbir şey yitirmemiştir; çünkü Lenin'in formüle ettiği genel ilkeler, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının devrimci mücadelesinin strateji ve taktiğinin felsefi anlamını ve diyalektik içeriğini, bu strateji ve taktiğin genel geçerliliğini ve tarihsel evrimin somut aşamalarına uygun öngül yanlarını ortaya koymaktadır.

Lenin strateji ve taktik kavramlarını işçi sınıfının devrimci hareketine uygularken bu kavramlara ne anlam yüklemiştir? Toplumsal strateji kavramının anlamı, iki ana yönü kapsamaktadır. Birinci olarak, belirli bir toplumsal güççe, örneğin bir siyasi partiye su ya da bu

sonucu belirleyici görevi gerçekleştirmeyi olanaklı kılacak araçların tanımlanması, hazırlanması ve planlanması söz konusudur. İkinci olarak toplumsal strateji, bir bütün olarak çoğu kez gelişmesinin belirli bir evresinde siyasal toplumsal mücadeleyi yönetme sanatı olarak yorumlanmaktadır. Bu iki tanım toplumsal stratejinin en önemli özelliklerini ortaya koymaktadır. Bu özellikleri dile getirirken Lenin onun, toplumsal evrimin nesnel ilerleyişinden kaynaklanan ve büyük bir politik önem taşıyan sorunlarına bağlı olduğunu söylemektedir. (Toplu Eserler (Fr.) c.9, s.19)

Lenin buna da işaret ediyor: Genel stratejik ödevleri tanımlarken, bunları yerine getirmenin somut taktiği de hazırlanır. Lenin şöyle yazıyor: "Bir partinin taktiği dendiğinde, onun politik tutumu, yani politik faaliyetinin karakteri, yönelimi, yöntemleri anlaşılır." (Toplu Eserler (Fr.), c.9, s.19) Dolayısıyla Lenin proletaryanın stratejisi ile taktiğinin diyalektik birliğini bunların devrimci karakterinden kaynaklanan birliği vurgulamaktadır. Komünist Partisi'nin devrimci taktiği çok çeşitli biçimlerde uygulanabilir; ne var ki taktik yöntemlerin çeşitliliğine rağmen bunların hizmet ettiği ve dile getirdiği strateji hep aynı kalmaktadır: kapitalizmin devrimci yoldan sosyalizme dönüştürülmesi. Böylece devrim konusundaki, devrimci mücadele konusundaki, burjuvaziye karşı ısrarsızlık konusundaki tutum, parti manevrasıyla hazırlanmış gerçekten komünist bir taktiğin ölçütüdür.

Esperyalizm koşullarında proletarya partisinin stratejik görevi, emek ile sermaye arasındaki çelişkiiden, bu çelişkiyi tümüyle ortadan kaldıracak sosyalist devrimin zaferine kadar, azami ölçüde yararlanmaktır. Elbette mücadelenin ana yönelimini belirleyen strateji, temel görevin yerine getirilmesine katkıda bulunan, bu amaçla varolan tüm kaynaklardan yararlanmaya olanaklı kılan taktik düzeydeki bir dizi sorunu da içerir.

İşçi sınıfının stratejisi, sosyalist devrime bağlı olarak, içerik bakımından birçok kavramı kapsar. Bunlar arasında belli başlı olarak komünist parti anlayışını, işçi sınıfının toplumsal mücadeledeki öncüllük-hegemonyası kavramını, bağımsızlıklar ve en önemlisi iktidar sorusunu sayabiliriz. Stratejinin içeriklerinin böylece kapsamlı bir biçimde kavranılması, strateji tartışmalarında yukarıdaki konuların temel noktalar haline gelmesini de açıklar. Proletaryanın stratejisinin belirli bir zamanda, belirli bir toplumda bulunduğu biçim ise, doğal olarak, çağın ve ülkenin özellikleri özgün olduğundan, başka biçimlerden farklı olacaktır. Yani aynı öz ve içerik, çeşitli toplumlarda farklı biçim

lerde dışa vuracaktır. Bu dışa vurma biçimi de, en derli toplu ve somut biçimde işçi sınıfı partisinin programında ifadesini bulur. Parti programının stratejik bir belge olması anlayışının temeli de burada yatar.

Her ülkede ve dönemde işçi sınıfının stratejisi, o ülkede o gün sınıfların karşılıklı yerleşimine, iktidarın yapısına göre belirlenir. Bu bilimsel temelde, işçi sınıfının politik iktidarı ele geçirmek için kimlerle bağlaşıklık kuracağı saptanır. Buna bağlı olarak da iktidarı ele geçiren güçlerin nasıl bir düşen kuracakları tespit edilir. İktidarın sınıfsal açıdan el değiştirmesi politik devrim demektir. Bu nedenle belli bir ülkedeki strateji tartışmalarının, işçi sınıfının o ülkede gerçekleştirmeyi hedeflediği devrimin niteliği üzerine tartışmalar şeklinde odaklanması tümüyle haklı ve doğrudur.

Belli bir ülkede proletaryanın stratejisi saptanırken, bizzat strateji kavramının içeriği daraltılarsa, o strateji işçi sınıfının stratejisi olmaktan çıkar. Örneğin, içinde bulunulan uğrakta işçi sınıfının önündeki devrim aşamasında işçi sınıfının öncüllüğü ve hegemonyası bir yana bırakılırsa, o strateji artık işçi sınıfının stratejisi olamaz. Ya da strateji tespitinde iktidar hedefi açık bir biçimde konulmussa, proletaryanın stratejisinden söz edilemez; stratejik amaç ve stratejik hedef gibi kavramlar da kof sözler olarak kalır.

Devrimci bir strateji ancak strateji kavramının özünü oluşturan devrimci bir yaklaşımla sağlanabilir. Daha önce de söylediğimiz gibi, işçi sınıfının stratejisinin özü, kapitalizmin devrimci yoldan sosyalizme dönüştürülmesidir. Bu öz, strateji kavramına yaklaşımda hem evrimci hem de kendiliğindenci anlayışı mahkum eder. Kapitalizm tarih sahnesinden kendiliğinden çekilmeyecektir. Bu noktada çözücü olan, işçi sınıfının politik örgütlenmesi aracılığıyla ve politik bağlaşıklarıyla birlikte gerçekleştirdiği iradi müdahaledir. İşçi sınıfı gelişmeyi diyalektik bir biçimde görür, yani her gelişmede evrim dönemleri olduğu gibi, devrim anları da vardır. Lenin, "bilimin verilerine dayalı böyle bir taktiğin, partinin giriştiği eylemlerin sonuçlarını öngörmek zorunda olduğunu ve bunun ağır, yavaş gelişmeleri ayırdedebilen "evrimcilerin" kaba, vülger anlayışına göre değil, fakat diyalektik bir tarzda öngörülmesi gerektiğini" vurgular. (Toplu Eserler (Fr.), c.21, s.70). Bu şu demektir: Her yeni evrede işçi sınıfının taktiği işçi hareketinin bariyeri gelişiminin özgüllüğünden, tüm bu çabıyı bu sınıfın "nihai amacına" doğru yönlendirerek ve kendinde onlarca yıllı taşıyan büyük günlerin büyük görevlerini pratik olarak yerine getire-

bilecek güçle 19ç1 sınıfını donatarak yararlanmalıdır. (Toplu Esarler (Pr.), c.21, s.70,71). 19ç1 sınıfı partisi, iŖte evrimcilerden farklı olarak bu günleri de öngörüp yığınları bugünlere hazırlar. Onun için kapitalizmin başka bir yoldan değil devrimci yoldan dönüŖtürölmesi 19ç1 sınıfının stratejisinin özünde vardır.

Ancak strateji kavramının özü ve içeriği bu biçimde kavranınca reform-devrim, güncel istemler-nihai amaç, kendiliğindencilik-bilinçli müdahale konularında doğru tavır alınabilir. Ancak o zaman, proletaryanın stratejisinin belirli bir zamanda ve belli bir ülkede ete kemiğe büründürölmesi sorunu ele alınabilir. Ŗimdi sıra biçimdedir. Son tahlilde içerik biçimi belirler; biçim de içeriği kendinde taşır, yansıtır. Stratejinin şekillenmesi, yukarıda söylediğimiz gibi, somut koşulların analizini temel alır; Ülkede iktidarın ve rejimin yapısı belirlenir; bağ-layıklar ve tarafsızlaştırılacaklar saptanır; yeni iktidarın ve düzenin niteliğinin ne olacağı ortaya konulur. Bu şekilde bir biçimlenme, temel sınıfsal çelişkinin, ülkenin sosyo-ekonomik yapısının, yani nesnel durumun temel alınmasını gerektirir. Somut bir ülkede 19ç1 sınıfının stratejisini oluştururken, o ülkede devrimci durumun olup olmaması bir etken değildir. Devrimci durumun olup olmaması stratejik belirlemeleri değil, mücadelenin araç ve yöntemlerini belirler. Hem evrim, hem de devrim dönemlerinde 19ç1 sınıfının stratejik amacı aynıdır. Öte yandan, o ülkede yığınların toplumsal psikolojilerinin o günkü durumu da stratejinin saptanmasında etken olamaz. Bizzat 19ç1 sınıfı partisinin görevi yığınların bilincini, kararlılığını vb. proletaryanın stratejisini gerçekleştirecek düzeye yükseltmektir. Yani evrim dönemlerindeki çalışmalarıyla yığınları devrim hedefine kazanmak 19ç1 sınıfı partisinin ödevidir. Ancak herşeyden önce yığınların kazanılacağı bir devrim hedefi olmalıdır.

Feki toplumsal bilincin geri olduğu ve devrimci durumda olmayan bir ülkede yığınların günlük istemleri uğruna mücadeleleri devrim stratejisine doğrudan bağlanabilir mi? Bu bağ somut olarak nasıl kurulabilir?

"Yeni yaklaşımlar" başlıklı yazıda bu soru şöyle yanıtlanmaktadır: "Açıktır ki parti güncel istemler için, reformlar için mücadeleyi kapitalizmi aşmak olarak nitelendiriyor. Bugünden iktidar değişikliğinin stratejik bir amaç olarak saptanması, Parti'yi bir devrim stratejisi izlemeye zorlar. Öte yandan bugünkü durum devrimi gerçekleştirmeye yönelmek olanagı vermediği için Parti fiilen devrimin koşullarını hazırlama stratejisi izler. Böylece aynı anda iki ayrı stratejiyi izlemeye mecbur kalan parti, gerçekte stratejisiz kalmaya mahkum olmu demektir. Ya politikası programından kopar, taktik bir politika düzeyine iner;

ya da etkinliği programdaki ilkelerin propagandası ile sınırlı kalır. Başka bir deyişle, eğer bugün aşamanın amacı doğrudan devrime yönelmek olarak saptansaydı, o zaman güncel istemler için mücadeleyi devrim amacıyla bağlama gereği ortaya çıkacak, bu aşamada gerçekçi olmayan bir amaçla somut olarak bu bağ kurulamayacağı için de Parti "sol" sektör ya da ekonomist bir konuma sürüklenmek tehlikesiyle karşı karşıya gelecekti. Çünkü o zaman ya güncel istemler için mücadelenin dışında kalması söz konusu olacak, ya da bütünsel bir politik amaca bağlanmayan tek tek istemler için mücadeleyle yetinmek durumuna düşecekti."

İşte stratejinin 19ç1 sınıfının tarihsel misyonundan koparılmasının, strateji ve taktik kavramlarını keyfi bir biçimde tanımlamanın sonucu böyle dile gelmektedir.

Oysa bu soruların yanıtı, 19ç1 sınıfının devrimci mücadeledeki taktikleri kavramında yatmaktadır. Sınıf savaşımında, taktik kavramının özü, stratejik amacın gerçekleştirilmesini yakınlaştırmak için gündelik savaşımı devrim hedefiyle bağlayabilmenin araç ve yöntemlerini bulabilmektir. Oldukça önemli bir işlevi yerine getiren taktikler, inisiyatif, yaratıcılık, militanca yaklaşım, doğru kadro politikası, esneklik vb. gibi geniş bir içeriğe sahiptirler. Ve ülkeden ülkeye, bir somut durumdun diğerine, hatta bugünden yarına büyük değişiklikler, çeftlilikler gösterirler. Bu anlamda propaganda taktiklerinden, örgütlenme taktiklerinden, ayaklanma taktiklerinden vb. söz edilebilir.

İşçi sınıfının strateji ve taktiki diyalektik bir bütünlük içinde bir sürecin iki yüzünü gösterirler. Strateji, mücadelenin ana hedefini saptar, taktikler de günlük mücadeleyi, yani varolan durumu bu ana hedefe bağlar. Bu karşılıklı ilişki içinde belirleyici olan stratejidir, taktiklerin seçimi stratejik tespitlere bağlıdır. Strateji daha uzun vadeli ve kalıcıyken, taktikler daha kısa vadeli ve değişkendir. Devrimci bir strateji genel olarak devrimci taktiklere kaynaklık ederken, doğru seçilmiş taktikler de, stratejinin doğru belirlenmiş olduğuna parlak bir biçimde tanıklık eder. Proletaryanın taktikleri ancak stratejik amaca uygun oldukları ve yığınların kendi deneyleriyle öğrendikleri gerçeğini 19ç1 sınıfı partisinin bilinç götürme işleviyle bedestiribildikleri oranda başarılı olurlar.

Taktik kavramının özünü çarpıtmak, yani onu, günlük istemler için savaşımı doğrudan devrime bağlama anlayışının dışında yorumlamak, o taktığı 19ç1 sınıfının taktığı olmaktan çıkartır. Aynı şekilde, gerçekçi esnekliğe, yaratıcılığa sahip olmayan, sorunlara militanca yaklaşmayan,

ve doğru kadro politikasına dayanmayan taktikler proleter taktikler olarak adlandırılmaması.

"Yeni Yaklaşımlar" adlı yazıda ve "Yeni Açılım"da sürdürülen platformda tüm bu Leninici anlayış topyekun reddedilmektedir. Buna karşılık yeni bir önerme ileri sürülmektedir : "Ama her stratejik amacın mutlaka bir devrim olması, dolayısıyla her stratejik aşamanın devrimin bir aşamasıyla özdeş olması, ne tarihsel bir yasallık, ne de işçi sınıfının mücadelesi için bir politik sorunluktur." Aynı yazıda devrimden koparılmış bir politik stratejinin nasıl devrimci olabileceği ise şöyle dile getirilmektedir: "Kuşkusuz politik strateji bugünkü durumdaki kurtulmak, ve varolan olanakları değerlendirmek için gerekli öncel görevleri, tek tek dönüşüm hedeflerini ancak işçi sınıfının temel amacı olan sosyalizme yol açmaya olanak veren bir bütünsel bir politik amaca bağlı olarak ifade edebilirse, sıradan bir alternatif değil, devrimci bir strateji düzeyine yükselmiş olur." Aslında bu alıntıda "politik strateji" kavramının yerine "taktik" kavramı konsa, içerik doğru olacaktır. "Yeni Yaklaşımlar"ın yazarı ya da yazarları, TBKP'nin politik stratejisinin devrim açısından anlamını tanımlarken ise şöyle demektedirler : "Partinin politik stratejisinin devrim açısından anlamı, politik güçlerin bugünkü karşılıklı yerleşimini, aralarındaki güç oranını değiştirmek, devrimci dönüşümlere yönelmeye elverişli bir güçler oranı yaratmaktır." Görüldüğü gibi sosyalizme yolu açacak devrimci dönüşümlerden, bir anda devrimci dönüşümlere yol açacak güçler oranına "sıçranmaktadır".

Cesaretin toplandığı "Yeni Açılım"da ise, stratejik amacın sosyalizm olmadığı açıkça itiraf edilmektedir. Öncülük ve hegemonya anlayışının bir daha geri gelmemecesine silinip ortadan kaldırılması gereği vurgulanmaktadır.

Özcesi "Yeni Açılım" tarihsel misyonu değişikliğe uğrattıktan sonra, işçi sınıfının strateji ve taktiklerini önce onun tarihsel misyonundan koparmakta, ardından bu kavramlara yüklediği "yeni" anlamlarla Marksizm-Leninizmin sosyalist devrim öğretisinden kopuşunu açıkça ilan etmektedir. Marksizm-Leninizm'e ait her fikir artık "eskiden" diye başlayan cümlelerle ifade ediliyor. "Yeni Açılım"ın "eskiden" dediği her şey, elveda dediği Marksizm-Leninizm'i temsil ediyor.